

การประเมินโครงการ: การประเมินรายทาง การพัฒนาผู้เรียนที่สามารถกำกับตนเอง

การเรียนรู้ที่จะเรียน

โลกในศตวรรษที่ 21 เรียกร้องการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง ขณะที่สถานประกอบการซับซ้อนมากขึ้น ต้องการความหลากหลายของทักษะการคิดขั้นสูง และเมื่อชุมชนต่าง ๆ เชื่อมโยงเข้าหากันมากขึ้น โดยผ่านทางเทคโนโลยีและสื่ออื่น ๆ แต่ละคนจะต้องสามารถพัฒนาทักษะของตนเองเพื่อดำเนินไปกับสภาพแวดล้อม การช่วยนักเรียนควบคุมและจัดการกับการเรียนรู้ของตนเองเป็นเป้าหมายสูงสุดของการศึกษา ห้องสมุด การประเมินโครงการ ประกอบด้วยความหลากหลายของการประเมินที่นักเรียนสามารถใช้ประเมินการเรียนรู้ของตนเอง

ข้อมูลย้อนกลับกับตนเองและเพื่อน

งานวิจัยซึ่งการประเมินตนเองสามารถแสดงบทบาทที่ทรงพลังในการเรียนรู้ (Kitsantas, Reiser and Doster, 2004) การเตรียมนักเรียนพร้อมทั้งโอกาสที่จะประเมินการคิดของตนเองและของเพื่อนให้ฝึกฝนทักษะที่ต้องการเพื่อเป็นผู้เรียนที่เป็นอิสระและกำกับตนเองได้

การประเมินตนเองช่วยนักเรียนสร้างมาตรฐานขึ้นภายในเพื่อตัดสินชิ้นงานและการปฏิบัติงาน (Wiggins, 1990)

นักเรียนสามารถใช้การประเมิน เช่น รุบริก ที่บ่อยครั้งใช้สำหรับชิ้นงานสุดท้ายขณะที่ทำโครงการเพื่อตัดสินว่างานของพวกเขาอยู่ในระดับใดจากความคาดหวัง เมื่อนักเรียนเข้ามามีส่วนในการพัฒนารุบริก พวกเขาจะต้องคิดว่าความพิเศษของชิ้นงานที่ทำนั้นมีหน้าตาเป็นอย่างไร จากนั้นนักเรียนเรียนรู้ที่จะระบุความแตกต่างระหว่างการคิดและการคิดของผู้เชี่ยวชาญในสาขาเดียวกันนี้ การฝึกฝนแบบนี้ช่วยนักเรียนพัฒนาทักษะที่จำเป็นที่จะประเมินความก้าวหน้าของตนเอง

เมื่อนักเรียนประเมินกระบวนการคิดของตนเองและชิ้นงานที่สร้างขึ้น พวกเขาทำมากกว่าเพียงแค่ค้นหาข้อผิดพลาด นักเรียน “ทำสิ่งที่ปกติเป็นนัยให้ชัดเจน” (Noonan and Duncan, 2005)

นี่เป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเมินกระบวนการทางจิตใจ (mental processes) เช่น การคิดขั้นสูงและทักษะอื่นที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ซึ่งไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงหากปราศจากการวางแผนที่รอบคอบ

การทำประเมินตนเองให้เป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันในห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสร้างผู้เรียนที่เป็นตัวของตัวเอง และมีความมั่นใจ แต่ต้องมีการวางแผนที่รอบคอบและความต่อเนื่องในการสอน แบบฝึกและเพื่อน (Black and his colleagues (2003))

เสนอแนะแนวทางต่อไปสำหรับการนำการประเมินตนเองของนักเรียนไปใช้ให้ประสบความสำเร็จ

1. เกณฑ์สำหรับประเมินความสำเร็จในการเรียนรู้ใด ๆ
จะต้องทำอย่างไรกับนักเรียนเพื่อให้พวกเขาสามารถมีภาพที่ชัดเจนทั้งในแง่วัตถุประสงค์ของงานและสิ่ง
ที่หมายถึงการทำให้เสร็จสมบูรณ์อย่างประสบผลสำเร็จ เกณฑ์อย่างนั้นอาจเป็นนามธรรม –
ควรใช้ตัวอย่างที่จับต้องได้เป็นแบบอย่างการฝึกฝนเพื่อพัฒนาความเข้าใจ
2. ควรสอนนิสัยและทักษะของการทำงานแบบร่วมมือประสานกันในการให้ข้อมูลย้อนกลับกับเพื่อนให้กับนักเรียน
เพราะนี่คือคุณค่าที่อยู่ภายในและเพราะการประเมินจากเพื่อนสามารถช่วยพัฒนาจุดมุ่งหมายที่ต้องการสำหรับการ
การประเมินตนเอง
3. ควรกระตุ้นนักเรียนให้ระลึกไว้ในใจถึงวัตถุประสงค์ของงานและเพื่อประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนให้
บรรลุตามวัตถุประสงค์เวลาที่ทำงาน (p. 52-53)

ในห้องเรียนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ครูประเมินนักเรียน นักเรียนประเมินกันเอง

แต่ที่หวังสุดท้ายคือนักเรียนประเมินตนเอง

งานวิจัยที่น่าเชื่อถือแสดงให้เห็นว่าการให้นักเรียนคิดอย่างเป็นพุทธิพิสัยเกี่ยวกับการคิดและการเรียนรู้ส่งผลต่อความ
สำเร็จที่ยิ่งใหญ่ มาร์ซาโน (Marzano, 1998)

พบว่าการแทรกแซงที่ขอให้ให้นักเรียนสะท้อนการเรียนรู้ของตนเองมีผลกระทบที่ยิ่งใหญ่ต่อความสำเร็จของนักเรียนมา
กกว่าวิธีการใด ๆ เมื่อนักเรียนประเมินตนเองอย่างซื่อสัตย์

พวกเขาจะไม่เห็นตัวเองเป็นผู้รับความรู้และการสอนทักษะที่นิ่งเฉยเท่านั้น

นักเรียนจะรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง

ต่อการโต้ตอบกันในการสอนและการเข้ามีส่วนร่วมในการการเรียนรู้ที่เต็มไปด้วยความหมาย

ปัจจัยหนึ่งที่เพิ่มประสิทธิภาพของการประเมินตนเองคือการเน้นที่กระบวนการมากกว่าเป้าหมายของผลงาน (Schunk
& Zimmerman, 1998) ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่สามารถประเมินความสามารถของตนเองเพื่อกำหนดเป็นสมมติฐาน

ทำข้อสรุปจากข้อมูล หรือผนวกการเรียนรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม

มีแนวโน้มที่จะได้รับประโยชน์จากการประเมินตนเองมากกว่านักเรียนที่เน้นแต่เพียงการเขียนรายงานจากห้องปฏิบัติ

การ แลงเกอร์ (Langer) ซึ่งให้เห็นว่าบ่อยครั้งการคิดถึงผลที่จะได้รับจะ inhibit นักเรียนในการแก้ปัญหา

ด้วยการมุ่งที่กระบวนการ การคิดเกี่ยวกับ “ฉันจะทำงานนี้ได้อย่างไร” แทนที่ “ฉันจะทำงานนี้ได้ดีหรือไม่”

จะช่วยให้เด็กนักเรียนคิดอย่างกระตือรือร้นด้วยวิธีการที่แตกต่างซึ่งอาจแก้ปัญหาได้แทนที่จะจ้องอยู่กับความเป็นไปได้

องความล้มเหลวที่มีมากมาย (Langer, 1989, p. 34)

มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ประเมินการเรียนรู้ของตนเองในรูปของผลที่จะได้รับต้องทนรับผลกระทบด้านลบ

จากการประเมินตนเองที่มีไม่บ่อยนักขณะที่การประเมินตนเองที่เกิดบ่อย ๆ จะให้ประโยชน์กับนักเรียนทุกคน

(Kitsantas, Reiser, & Doster, 2004)

สำหรับนักเรียนที่คุ้นเคยกับการ “ถูกสอน” แทนที่จะเป็น “การเรียนรู้”

นั้นการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมในห้องเรียนเป็นแบบที่นักเรียนควบคุมการเรียนรู้ของตนเองจะรู้สึกไม่สะดวกใจ

ครูที่อยู่ทางใต้ของอังกฤษใน โครรงานของแบล็ค (Black's, 2003)

พบว่าบางครั้งนักเรียนที่อายุมากกว่าไม่ได้ตอบในเชิงบวกกับบทบาทที่ถูกคาดหวังในห้องเรียนซึ่งมีการประเมินรายทางบ่อยครั้งและต่อเนื่อง

ขณะเดียวกันการติดตามความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเองสามารถเป็นแรงจูงใจสำหรับนักเรียนบางคน

และเป็นพันธะที่นักเรียนบางคนรู้สึกไม่สะดวกใจ

ครูจำเป็นต้องตระหนักถึงเรื่องนี้เมื่อเริ่มนำการประเมินตนเองแบบรายทางไปใช้ แบล็คและเพื่อนร่วมงานอธิบายว่า

“เพื่อเอาชนะรูปแบบของการรับรู้แบบเฉยชาที่ต้องการงานที่หนักและยั่งยืน”

คุณค่าของการประเมินตนเองไม่สามารถพูดเกินไปได้

เมื่อการคิดประเภทนี้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมประจำวันในห้องเรียน นักเรียนเรียนรู้มากขึ้น

ได้รับแรงจูงใจจากภายใน มุ่งมั่นต่อภาระงานที่ทำทนาย

และบรรลุระดับความมั่นใจที่สูงขึ้นในความสามารถของตนเองที่จะเรียนรู้ (Kitsantas, Reiser, & Doster, 2004)